

ALLAH MÜ'MİNİN DUASINI SEVER*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sahıbehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

*إِنَّ الْكَافِرَ لَيَدْعُو اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ، فِي حَاجَتِهِ،
فَتُقْضَى لَهُ عَاجِلًا، وَإِنْ*

*الْمُؤْمِنَ لَيَدْعُو اللَّهَ تَعَالَى، فَتُبْطِئُ عَلَيْهِ الْإِجَابَةُ
، فَتَضَحَّ الْمَلَائِكَةُ لِدُكِّكَ،*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

فَيَقُولُ اللهُ : إِنَّمَا أَجَبْتُ الْكَافِرَ لِئَلَّا يَدْعُوَنِي،
وَلَا يَذْكُرَنِي، فَإِنِّي

أَبْغَضُهُ وَأَبْغَضُ صَوْتَهُ، وَأَبْطِئُ لِلْمُؤْمِنِ لِئَلَّا يَنْقَطِعَ
عَنِّي وَيَذْكُرَنِي،

فَأِنِّي أَحِبُّهُ، وَأَحِبُّ تَضَرُّعَهُ

(الخليلي عن جابر)

RE. 106/18 (*Inne'l-kâfire leyed'u'llàhe azze ve celle fî hâcetihî, fetukdà lehû àcilen, ve inne'l-mü'mine leyed'ullàhe teâlâ fetübtäü aleyhi'l-icâbeti, fetedaccü'l-melâiketü li-zâlike, feyekülü'llähü: Innemâ ecebtü'l-kâfire li-ellâ yed'uvenî, ve lâ yezkürenî feinnî übgıduhû ve übgıdu savtehû, ve übtiü li'l-mü'mini li-ellâ yenkatia annî, ve yezkürenî, feinnî ühibbühû ve ühibbü tadarruahû.*) *Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve mübârek, sevgili ve değerli kardeşlerim!

Allah cümleinizden razı olsun... Tatil gününüzü harcayıp, tercihinizi yapıp, burada Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadisleri okunuyor diye uzaktan, yakından toplanıp geldiniz. Allah da sizi mükâfatlandırсын, iki cihan saadetine erdirsin...

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber

Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbainin, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkikîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu diyarları fethetmiş olan mübarek fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye; salâtîn-i mâzıyyenin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu diyarlarda medfun bulunan enbiyâullah ve evliyâullah ve sâlihlerin, hassaten Yûşâ AS'ın ve Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsî

eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu dersi dinlemeye gelmiş olan siz değerli, fedâkâr, kıymetli kardeşlerimin de ahirete göçmüş olan bütün

Müslüman ecdâd ü ceddât, akraba ü tallûkâtının, ihvân u ehevâtının, evlâd ü zürriyâtlarının ruhlarına hediye olsun; cümlesinin ruhları şâd olsun, makamları yücelsin, dereceleri yükselsin, Allah-u Teâlâ Hazretleri kabirlerini cennet bahçesi eylesin; kabrinde ceza çekip azab gören varsa, azapları kaldırılsın, affolunsun, seyyiatları hasenata döndürülsün, ruhları şad olsun diye;

Biz yaşayan müslümanlar da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürelim, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyelim, Peygamber Efendimizin sünnetine ittibâ edelim, şu insanların dağıldığı, şaşırıldığı, tereddütlere düştüğü asırda Efendimiz'in sünnet-i seniyyesi nasıl yaşanmış gösterelim, Efendimiz'in sünnetini ihyâ edelim, böylece şehid sevapları kazanalım diye:

Allah-u Teâlâ Hazretleri vücutlarımıza afiyet versin, hastalarımıza şifalar versin; evlatlarımızı ıslah eylesin, hayırlı evlat eylesin, hayırlı tahsiller nasib eylesin diye; cümlemize Rabbimiz helâl, temiz, pâk bol rızıklar versin; hem kendimiz ihtiyaçlarımızı görelim, hem de kazancımızın fazlalarıyla hayır hasenat yapalım, vefatımızdan sonra da sevap kazanmamıza sebep olacak sadaka-i cariyeler tesis edelim, arkamızda bizi andıracak eserler bırakalım

diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Mü'minin Duası

Okuduğumuz mübarek hadîs-i şerîfin yeri, *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 105. sayfasının 18. hadis-i şerifidir.

Peygamber SAS Efendimiz, Câbir RA'ın rivayet ettiğine göre buyuruyor ki:¹

إِنَّ الْكَافِرَ لَيَدْعُو اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ، فِي حَاجَتِهِ،
فَتُقْضَى لَهُ عَاجِلًا، وَإِنْ

الْمُؤْمِنَ لَيَدْعُو اللَّهَ تَعَالَى، فَتُبْطِئُ عَلَيْهِ الْإِجَابَةُ
،فَتَضَجُّ الْمَلَائِكَةُ لِذَلِكَ،

فَيَقُولُ اللَّهُ : إِنَّمَا أَجَبْتُ الْكَافِرَ لِئَلَّا يَدْعُونِي،
وَلَا يَذْكُرْنِي، فَإِنِّي

أُبْغِضُهُ وَأَبْغِضُ صَوْتَهُ، وَأُبْطِئُ لِلْمُؤْمِنِ لِئَلَّا يَنْقَطِعَ
عَنِّي، وَيَذْكُرْنِي،

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.86, no:3662; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.417, no:6595.

فَإِنِّي أَحِبُّهُ، وَأُحِبُّ تَضَرُّعَهُ

(الخليلي عن جابر)

RE. 105/18 (*Inne'l-kâfire leyed'u'llàhe azze ve celle fî hâcetihi, fetukdà lehû àcilen, ve inne'l-mü'mine leyed'ullàhe teâlâ, fetübtäu aleyhi'l-icâbeti, fetedaccü'l-melâiketü li-zâlike, feyekülü'llähü: Innemâ ecebtü'l-kâfire li-ellâ yed'uvenî, ve lâ yezkürenî feinnî übgıduhû ve übgıdu savtehû, ve übtü li'l-mü'mini li-ellâ yenkati annî, ve yezkürenî, feinnî ühibbühû ve ühibbü tadarruahû.*)

(*Inne'l-kâfire leyed'u'llàhe azze ve celle fî hâcetihi*) “Kâfir ihtiyacı görülsün, istediği şeyler kendisine verilsin diye başı sıkışınca ve bir şeye ihtiyacı olunca Allah’a dua eder. (*Fetukdà lehû àcilen*) Onun istediği hemen, çar çabuk, acilen kabul olur.”

(*Ve inne'l-mü'mine leyed'u'llàhe teâlâ*) “Mü’min de ihtiyacı olduğu zaman Allah’a el açıp dua eder. (*Fetübtäu aleyhi'l-icâbeti*) Allah’ın o duayı kabul etmesi, o duaya icabet buyurması gecikmeli olur.”

Tübtäu kelimesi meçul okunuyor. (*Fetedaccü'l-melâiketü lizâlike*) “Bunun üzerine melekler feryada başlarlar. Üzüntülerinden meleklerin sesleri ayyuka çıkar. Feryâd u figâna başlarlar:

‘—Allah Allah! Kâfirin istediği acilen hızlı veriliyor da mü’minin istediği gecikiyor! Ne oluyor?’ diye dehşetten, hayretten, teessürden, teessüften, üzüntüden melekler feryada başlarlar.”

(*Feyekülü'llàhu*) Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurur ki:

(*Innemâ ecebtü'l-kâfire*) “Ben kâfirin duasını sadece şu sebepten dolayı hemen kabul ettim.

(*Li-ellâ yed'üvenî ve lâ yezkürenî*) Bana dua etmesin, beni anmasın diye hemen icabet ettim.” Yani, “Uzatsam yine dua edecek, yine beni zikredecek. Duasını da sevmediğimden, beni zikretmesini de istemediğimden hemen istediğini verdim.”

(*Feinnî übgıduhû ve übgıdu savtehû*) “Çünkü ben ona buğz ediyorum, kızıyorum, sesine de kızıyorum. Ağız açıp da bana bir şey söylemesini de istemediğim için onun duasına icabet ettim.”

(*Ve ebtü li'l-mü'mini*) “Mü'minin duasına icabet etmeyi geciktirdim. (*Li-ellâ yenkatia annî*) Mü'min benden alâkasını kesmesin,

gönlünü başka tarafa çevirmesin, daima gönlü benimle ilgili olsun... (*Ve yezkürenî*) Beni daima zikretsin, ‘Aman yâ Rabbi!’ desin diye.

(*Feinnî ühibbühû*) “Çünkü ben o mü'min kulu seviyorum. (*Ve ühibbü tadarruahû*) “Onun tazarru ve niyazını da seviyorum. Sevdiğim için onu biraz geciktiriyorum.”

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte böyle buyuruyor.

Muhterem kardeşlerim! Kâfir Allah'a dua eder mi? Eder.

Kâfirler kısım kısım, derece derecedir. Bir kısım kâfir vardır ki kapkaradır, kıpkızıldır, kaskatıdır, hiçbir şeye inanmaz. Bunlara “ateist” diyorlar. Normal, anormal; teist, ateist gibi başında “A”

olumsuzluk bildiriyor. Teist, tanrıya inanan demek. Ateist, tanrıya inanmayan demek.

Burada bizim arkadaşlarımız konuşurlarken soruyorlarmış. Bazıları da:

“—Elbette ben ataistim. Atayı seviyorum.” diyormuş.

Sanıyor ki atayı sevmek... Kelimeleri de bilmiyorlar. *Teos*; Yunanca’da, Rumca’da vs. tanrı mânâsına geliyor. *Teist*, tanrıya inananlar zümresi; *ateist*, inanmayanlar zümresi... Tanrıya inananlar da iki grup; mü’minler ve kâfirler...

“—Tanrıya inanıyor da nasıl kâfir oluyor?”

Yanlış inanıyor da ondan... Gider de şarap tanrısı diye Baküs’e, aşk tanrısı diye Venüs’e, kocaman, iri, izbandud tanrı diye Zeus’a tapınırsa... Onun için heykel yaparsa... Olmadık şeyi; güneşi, ayı, ağacı, dağı, ovayı tanrı sanıp tapınırsa... Onun tanrı tanıması onu kurtarmaz, kâfirdir.

Neden? Allah’ı doğru tanıyamamış.

Bütün insanların Allah’ı doğru tanıması lazım! Allah’ı doğru tanımak için aslında insanlara gerekli âlet, edevat, malzeme verilmiş. Nedir bu âlet, edevat, malzeme?

Akıl, fikir, ilim, irfan, izan, peygamber, kitap... Allah bunların hepsini göndermiş. İlk insan Âdem AS’dan beri Allah insanlara kendi varlığını bildirmiş. Kendi başlarına, cahil, gafil, bilgisiz, görgüsüz bırakmamış. İlk insan, ilk peygamber; Allah kullara doğru yolu gösteriyor. Âdem AS’a suhuf yani bazı vahiyler inmiş. Demek ki ilk insandan beri bilmesi lazım!

Ayrıca her insana akıl vermiş. Akıl, Allah'ın yarattığı en kıymetli varlıktır. Akıl ile insan doğruyu, eğriyi bilecek, gerçeğe ulaşacak. Allah'ın varlığını, birliğini anlayacak. Hem varlığını anlayacak hem de bir olduğunu anlayacak. Allah'ı tanıyacak, herhangi bir tanrıyı değil... Çinlilerin tanrısı, Afrika'daki yamyamların tanrısı, Avustralya'daki Aborijinlerin tanrısı... Tangır tungur tanrı... Onların kıymeti yok! Allah'ı tanıyacak! Kâinatı yaratan Rabbü'l-âlemîn'i, âlemlerin Rabbi'ni tanıyacak.

Hem de doğru tanıyacak! Onu şaşırmadan bulacak ve hem de onu doğru bilecek. Sıfatlarını doğru bilecek. Yanlış sıfatlarla bilirse;

“—Allah bunu bilmez, Allah buna akıl erdiremez, Allah bunu anlamaz, Allah bunu görmez, Allah'ın gücü buna yetmez.” deyiverse, isterse Allah'a inansın, böyle dedi mi tepe taklak cehenneme, uçuruma gider.

Allah'ı sıfatlarıyla doğru bilmesi, yalan yanlış bilmemesi lazım!

Bunları bilmek her akıllı insan için mümkündür. Çünkü Allah akıl vermiş, göz vermiş, kulak vermiş... İlim, irfan imkânı var. İnsanoğlunda anlama, dinleme kabiliyeti var. Onun için herkes Allah'ı doğru bilmek zorunda. Fakat herkes Allah'ı doğru bilmediği için insanlar bir Allah'ı tanıyanlar bir de tanımayanlar diye ayrılıyor. Tanımayanlar kıpkızıl, kapkara, kaskatı, bomboş... Maalesef tanrıyı tanıyanların da hepsi Allah'ı tanımıyor. Kimisi tanrı diye olmadık şeylere tapınıyor.

Allah, peygamberler göndermiş; onların insanlara doğruyu öğretmek bakımından hiçbir faydası olmamış mı?

Olmuş ama Allah'ı tanıyanların bir kısmı da maalesef Allah'ın sıfatlarında şirke, küfre düşmüşlerdir. Hatta bazen bir müslüman bile söylediği bir sözden, sahip olduğu bir yanlış kanaatten dolayı, "Ben müslümanım." dese bile bağıra bağıra küfrün içine düşer, kâfir olarak ölür gider. Onun için Allah'ı doğru bilmek, dosdoğru tanımak çok mühim bir iştir. İşte bunu bazı kimseler yapamıyor.

Allah bilgisi, inancı var ama çürük... Elma var ama kurtlanmış, ürümüş. Et var ama kokmuş, yenmez, işe yaramaz. Tanrı inancı var ama kokuşmuş, pis, murdar. İnsanı iğrendiren inançlar var, kıymeti yok!..

İşte o Tanrıyı hiç tanımayanlar değil de, inananlar Allah'a bazen el kaldırır, dua ederler.

Kur'ân-ı Kerîm diyor ki... Okumamız, bilmemiz lazım! Cümle cihan halkının bilmesi lazım, istisnası yok. Allah Kur'an göndermiştir, herkes bilecek, çaresi yok!

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

(المائدة:٧٢)

(Lekad kefere'llezîne kâlû inna'llâhe hüve'l-mesîhü'bnü meryem) "Meryem'in oğlu İsa tanrıdır diyenler, kâfir oldu." (Mâide, 5/72) diye Kur'an-ı Kerim bildiriyor. Bak, hıristiyanlar da kâfir!

قَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ

(التوبة: ۳۰)

(*Kàleti'l-yehûdü uzeyrunni'bnü'llàh*) “Yahudiler, ‘Üzeyir Allah’ın oğludur’ dediler.” (Tevbe, 9/30)

Yahudiler de Üzeyir isimli peygamberi yanlış değerlendirip “Tanrının oğlu” demişler, onlarda da şirk var, küfür var.

Onun için İncil geldi, İncil’i bozdular, muhafaza edemediler. Allah’ı, Hz. İsa AS doğru anlattı ama onlar doğru anlayamadılar. Hz. İsa’ya “Allah’ın oğlu” dediler. Mucizelerini görünce, “Olsa olsa tanrıdır.” dediler. “İncil ona indiğine göre kendisi değil, olsa olsa oğlu olur.” dediler. Sapıttılar, dalalete düştüler.

Anlaşıyor ki bazı insanların tanrı inancı var.

“—Ben inançlı bir insanım.”

Yetmez! İnançlısın ama neye inanıyorsun? Tarih boyunca kavimler bir şeylere inanmışlar, sen neye inanıyorsun? Güneşe mi, aya mı, yılanı mı, öküze mi, yıldıza mı tapıyorsun? Kutsal dağlar varmış, kimisi onlara tapınıyor. Onların aklına göre kutsal hayvanlar varmış. Eskimolar beyaz ayıya tapıyor. Tarih boyu dinler tarihinin bize anlattığı saçmalıklar var.

İşte böyle Tanrı inancı olan kâfir, Allah’a dua eder. Ama Allah ne kendisini ne de niyazını, konuşmasını, duasını, tazarrusunu seviyor. Hiçbir şeyini sevmiyor. Sevmediği, gazab ettiği, buğz ettiği için, “Verin şuna istediğini, verin de

sussun.” diyor. Hemen veriyor.

Mü'min de tazarru ediyor. Allah mü'mine de verişini yavaşlatır. Bu ne demek? Mü'mine icabet etmeyecek değil, mü'minin duasını kabul etmiyor değil; tehir ettiriyor, frene basıyor, yavaşlatıyor.

Neden?

Mü'mini seviyor; tazarrusunu, niyazını seviyor. “Şu kuluma bak! Geceleyin kalktı, abdest aldı, gözyaşları içinde seccadede nasıl ağlıyor... Nasıl güzel zikrediyor... Nasıl âşık-ı sâdık... Nasıl Allah aşkından yüreği cayır cayır yanıyor... Nasıl Allah için canını vermeye hazır... ‘Yâ Rabbi! Canım, malım, her şeyim feda olsun.’ diyor.”

Mü'mini seviyor, mü'minin zikrini, tazarrusunu, niyazını seviyor; tehir ediyor, vermemek değil... Neden?

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

(المؤمن: ٦٠)

(*Ve kâle rabbükümü'd'unî estecib leküm*)
“Rabbiniz şöyle buyurdu: Ey kullarım, bana dua edin; ben duanıza mutlaka karşılık veririm, duanızı kabul ederim!” (Mü'min, 40/60)

Mutlaka mü'minin duasına icabet edeceğini beyan ediyor. İcabet üç şekilde olur: Ya istediğini aynen verir.

“—Yâ Rabbi, şu imtihanı geçeyim!”

Tamam, istediği ve cevaplarını bildiği sorular gelir. Yoksa kitabın hepsini bilmiyor, sıkı bir imtihana tâbi tutulsa sınıfta kalır ama Allah duasını kabul etti.

Bazen benim bile başıma geldi. Üç tane konuyu çalışıyor, yüreği ağzına geliyor, mümeyyizlerin, imtihan heyetinin karşısında imtihana giriyor. Bir tanesi diyor ki:

“—Söyle bakalım, şu nasıldır?”

Yüreği ağzına geliyor. Çalıştığı konulardan bir tanesini soruyor. Şıkır şıkır cevaplandırıyor. Öteki mümeyyiz diyor ki:

“—Şu mesele nasıldır?”

O da çalıştığı konu, onu da şıkır şıkır cevaplandırıyor. Öteki mümeyyiz diyor ki:

“—İyi, maşallah! Ben de bir tane soruyorum. Söyle bakalım, şu nedir?”

O da üçüncü öğrendiği konu. Şakır şakır cevap verince mümeyyizler korkuyorlar:

“—Bu kitabı yuttu galiba, her şeyi biliyor.” sanıyorlar.

Değil! Bir soru daha sorsalar bilemeyecek. Üç konu çalıştı, Allah’a dua etti, Allah istediği üç soruyu çıkarttı. Çok oldu, böyle şeyler çok olmuştur. Demek ki Allah bazen kulun istediğini aynen verir.

Bazen istediği kendisine uygun değildir. O kendi menfaatine uygun sanıyor, istiyor ama uygun olmadığından vermez. Daha âlâsını vermek için...

“—Aman yâ Rabbi! Şu otomobile, şu uçağa yetişeyim. Kırmızı ışıklar yeşil olsun da, yollar tenha olsun da, ben havaalanına yetişeyim!”

Yetişemiyor, kaçırıyor;

“—Allah duamı kabul etmedi.” diye düşünüyor. Meraklanma!..

Bizim Ankara’da başımıza geldi. Bir uçağı kaçırdık, ondan sonraki uçağa bindik, ondan önce gittik. Bizden önce kalkan uçaktan önce İstanbul’a geldik. Ötekisinin modeli pervaneliymiş, o bir buçuk saatte İstanbul’a geldi, biz daha önce geldik. Demek ki:

“—Kulum sen İstanbul’a daha çabuk mu ulaşmak istiyorsun? Meraklanma! Bu uçağa yetiştir diyorsun ama bu uçak seni oraya yetiştirmez. Meraklanma, ben seni daha evvel İstanbul’a yetiştireceğim.” diye... Sen de sanıyorsun ki; “Hay Allah! Uçak kalktı, bir buçuk uçağını kaçırdım.”

Korkma! İki buçuk uçağı daha önce gidecek. Havaalanına daha çabuk inecek. Bazen böyle kabul eder.

Bazen de istediği şey dünyada yapılması mümkün olmayan bir şeydir, o zaman ahirette sevap verir. Meselâ:

“—Yâ Rabbi! Şu hastamız iyi olsun, yaşasın!”

İyi ama eceli geldi, müddeti tamam oldu, çare yok, ölecek, ölmesi lazım, kaderin hükmü bu...

“—Yâ Rabbi! İyi olsun, şifa bulsun, sulara ve saireye okuyalım, üfleyelim.”

Okumanın, üflemenin faydası var mı? Var, duanın çok faydalı olduğunu hadis kitapları anlatıyor. Çok faydalı ama o hasta için değil. Allah ona yazmış, perşembe günü ölecek, çare yok. O zaman ölüyor ama bu kul dua ettiğinden dolayı ahirete sevap kazanıyor. Esrarı bu! Duayla ilgili...

Mü'min kulununkini sevdiği için geciktiriyor. Bazen insan bir bebeği, çocuğu sever;

“—Vay canına! Bıcır bıcır, güzel konuşuyor. İki karış boyunda çocuk ama neler biliyor, maşallah. Büyümüş de küçülmüş. Ne güzel tatlı tatlı konuşuyor.” diye konuşturur.

“—Hoca dede, bana şunu ver.”

“—İyi, vereceğim ama çok güzel konuşuyor, yanımdan ayrılmasın. Biraz daha... Vereceğim şeyi arkaya saklıyorum filan... Konuşturuyorum.”

“—Neden?”

“—Çok sevdim, biraz daha bıcır bıcır konuşsun diye.”

Allah-u Teâlâ Hazretleri mü'min kulunu, tazarrusunu ve niyazını sevdiğinden daha çok tazarru, niyaz etsin diye vermeyi geciktiriyor. Meleklerin feryâd u figânına Allah-u Teâlâ Hazretleri izahta bulunmuş, onlara böyle anlatmış.

Aziz ve muhterim kardeşlerim!

Duayla ilgili çok başka incelikler ve sırlar var. Meselâ, genişlik zamanında Allah'ı anmayan, Allah'ı zikretmeyen, Allah'ı düşünmeyen, Allah'a ibadet etmeyen müslümana başı dara

sıkıştığı zaman, “Aman yâ Rabbi!” dese, Allah icabet etmez.

Neden?

“—Evvelce aklın neredeydi? Şimdi başın sıkıştı, geliyorsun!”

Meselâ, böyle sebepler var. Bu, bir sebep...

Sakalı göbeğine kadar, başında sarık, elinde asa, sırtında cübbe var; dış görünüş tamam... Ama Allah duasını kabul etmiyor.

Diyor ki Peygamber Efendimiz:

“—Nasıl kabul etsin ki yediği haram, giydiği haram...”

Allah kabul etmez. Demek ki helalinden yemek şartı varmış.

Demek ki Allah’ı genişlik zamanlarda unutmamak lazım ki Allah duasını kabul etsin. Bu, bir sebep... Böyle incelikler var...

Duaların kabul edildiği mühim zamanlar var. Tam dua edilecek zamanlar var. Mesela ezan ile kâmet arasında dua çok kabul olur. Mesela yağmur yağdığı zamanki dua... Allah’ın rahmeti iniyor, tam zamanı, çok kabul olur. Meselâ, müslüman ordusu düşman ordusuna saldırdığı zaman dualar çok kabul olur.

Duaların kabul olunduğu mübarek saatler, geceler, kandiller, gündüzler vardır. Onlara riayet etmek de gerekiyor. Dua bir mühim ibadet, birçok incelikleri var.

b. Yalan Söylemek ve Münafıklık

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّ الْكَذِبَ بَابٌ مِنْ أَبْوَابِ النِّفَاقِ

(الخرائطى فى مساوئ الأخلاق عن أبى أمامة)

RE. 106/1 (*İnne'l-kezibe bâbün min ebvâbî'n-nifâk*) “Yalan söylemek münafıklık kapılarından bir kapıdır.” Münafıklığın çeşitlerinden bir çeşittir demek... Münafıklığın bariz alâmeti, alâmet-i fârikası yalancılıktır. Peygamber SAS Efendimiz bu konuda buyurmuş ki:³

آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذِبًا، وَإِذَا وَعَدَ
أَخْلَفَ، وَإِذَا أُوتِيَ مَنَافِقًا

(حم.خ.م.ت.ن. عن أبى هريرة؛ ابن النجار عن ابن مسعود)

RE. 5/4 (*Âyetü'l-münâfikı selâsün*) “Münâfığın alâmeti üçtür: 1. (*İzâ haddese kezebe*) Konuştuğu

²Harâitî, *Mesâviü'l-Ahlâk*, c.I, s.117, no:107; Ebû Ümâme RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.624, no:8212; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.419, no:6600.

³Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.21, no:33; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.78, no:59; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.19, no:2631; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.116, no:5021; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.357, no:8670; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.406, no:6533; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.206, no:4803; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.85, no:11240; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.329, no:11127; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.59; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.426, no:8315; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekârimü'l-Ahlâk*, c.I, s.46, no:118; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.35, no:53; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.I, s.35; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.IV, s.475, Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.167, no:842; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.19, no:22; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.53, no:60.

zaman, yalan söyler.” Yalanı dolanı çok söyler, yalanın bini bir paraya gider. Her şeyi yalan, aldatma, kandırma... 2. (*Ve izâ veade ahlefe*) Vaad ettiği zaman, vaadinden döner, vaadini yerine getirmez. “—Tamam, tamam! Şöyle yapacağım, böyle yapacağım, görüşeceğim, seni biraz sonra telefonla arayacağım.” Bekle ki arasın, bekle ki yapsın. 3. (*Ve ize'tümine hâne*) Kendisine emniyet olunduğu, güvenildiği zaman, güveni boşa çıkartır, emanete hıyanet eder.” diye buyurmuş.

Verilen bütün bu bilgilerden anlaşılan, münafık nasıl bir insan? Güvenilmeyen bir insan! İtimada şâyân olmayan insan. Ne yapacağı belli olmaz, kaypak insan. Sözüünü, vaadine, işine güvenilmez. Münafık bu!

Yalan; münafıklığın çeşitlerinden, münafıklığa götüren kapılardan bir kapıdır. Münafıklığın bölümlerinden bir bölümdür. Bir insan yalan söylerse, kendisinde biraz münafıklık var, demektir. Bir de vaadinde durmazsa biraz daha münafıklık var, demektir. Bir de hainse, kendisine itimat eden insanları aldatıyorsa... Hacca giderken para vermiş;

“—Al şu parayı, dönüşte ver.” Dönüşte;

“—Ver paramı...” diyor.

“—Yok, öyle bir şey! Sen bana para vermedin. İstediyin yere git, istediğin yere şikâyet et.”

“—Allah'a şikâyet ederim. Başına yıldırım yağdırır... Hemen adliyeye mi gideceğim sanıyorsun? Allah'a şikâyet ederim, mahvolur, perişan olursun.”

Hain! İtimadı suistimal ediyor, boşa çıkartıyor; münafık budur. Hepsi birden olursa tam, katıksız, karışksız, halis münafık olur.

“—Hocam! Ben iyi bir insanım. Namaz da kılarım ama iş icabı, geçim icabı bazen yalan da söylüyoruz.”

O zaman münafıklıktan biraz var sende. Yüz gram iki yüz gram, beş kilo on kilo, bir ton iki ton; biraz münafıklık var.

Bu hadisten ne çıkıyor?

Yalan söylememek lazım! Peygamber SAS’ın en çok kızdığı kötü huylardan birisi yalan söylemekmiş. Çok kızarmış Peygamber Efendimiz.

“—Mü’min şu hatayı yapabilir mi?”

Yapmaması lazım ama yapar. Nefsine uyar, şeytana uyar; yapar.

“—Mü’min şu hatayı da yapar mı? Yapmaması lazım ama yapar.

“—Mü’min yalan söyler mi?”

Hayır, asla! Mü’min dosdoğru olur, yalan söylemez!

“—Pekiyi hocam! Yalanın caiz olduğu, söylenebileceği yerler de var, diye duyduk?”

Evet, doğru duymuşsun. Peygamber Efendimiz söylüyor, yalan bazı yerlerde caiz olur. Mesela harpte düşmana doğru söylenmez. Yakalandın, düşman seni sorguya çekiyor; sen de müslümansın, sakallısın, hacısın, doğruyu mu söyleyeceksin? Hayır, harp hud’adır,

aldatmacadır.

Sahâbe-i kirâm harp edecekleri zaman harp meydanına gittiler. Komutan emretti:

“—Her biriniz on tane, yirmi tane, otuz tane ateş yakın!”

Çok çok ateş yaktılar. Bir ateş yeter bir adama ama sayı uzaktan on-yirmi misli fazla görüldü. Düşman yanına gelemiyor, uzaktan bakıyor;

“—Vay be! Ovaya bak, ateş dolu! Ne kadar fazla miktarda müslüman, mücahid gelmiş, kaçalım biz buradan.” diye korktu.

İşte aldatma yaptılar. Yanlış mı oldu bu? Hayır, harp hud’adır, aldatmacadır. Onun için harpte yalan söylemek olur.

Nasreddin Hoca’nın ters huylu oğlu gibi, işi yanlış yerde kullanmamak lazım! Düşmanın karşısında bülbül gibi dosdoğruyu söylüyor; olur mu öyle, orada söylenmez. Çünkü harp hiledir...

İki kimse dargın; onları barıştırmak, arasını bulmak, tekrar dost etmek için yalan söylenebilir. Maksat dargınlık olmasın, İslâm’da dargınlık haramdır. Onun için:

“—O, o sözü söylememiş.”

“—Sana söylemiş.”

“—Hayır, bana öyle bir laf hiç söylemedi.”

Halbuki söylemişti. Neden? Ara bozulmasın, kızgınlık artmasın, düşmanlık devam etmesin diye... Arayı bulmak için o zaman da yalan söylenebilir.

Başka? Peygamber Efendimiz;

“—Karı-koca arasında aile muhabbeti devam etsin diye hilâf-ı hakikat sözler söylenebilir.” diyor.

O ne demek? Kadın kocasını, koca karısını yalanla dolanla aldatacak mı? Hayır! O mânaya değil. Muhabbet olsun diye...

“—A benim sultanım, canım, efendim! Sen dünyada bir tanesin. Eşin, menendin yok, güzeller güzelisin. Gönlümün sultanısın, emret sultanım.”

Aile muhabbeti olması için...

Günah mı böyle şeyler söylemek?

Hayır! Aile muhabbetini Allah seviyor. Geçen gün bir hadîs-i şerîf okudum. Melekler üç eğlenceye gelirler:

Bir, ok yarışlarına gelirler.

Neden? Müslüman nişancı olmayı öğrenecek...

İki, süvarilik yarışlarına gelirler. Burada sakın Veliefendi çayırında atlı spor kumarını oynayanlar kedilerine pay çıkarmasınlar. Kumar İslâm'da haram... Kumarsız olarak herkes iyi at yetiştirip, “Ben daha hızlı gidiyorum.” diye, o çeşit yarış... Bu cihada yarıyor.

“—Hocam bunlar değişik olabilir mi?”

Olabilir belki. İyi araba kullanmak, iyi uçak, helikopter kullanmak, iyi deniz aracı kullanmak, harpte yarayacak cihazları kullanmak, tank kullanmasını bilmek filan... Bu devirde bunları bilmesi lazım! Benim ihvanımın,

İskenderpaşalılar'ın cebinde üç tane ehliyeti olmalı; kara nakil vasıtaları ehliyeti, pilot ehliyeti, kaptan ehliyeti... Denizde kaptanlık yapmasını, her türlü cihazı kullanmasını, havada uçak uçurmasını bilsin. Tank, cemse, ağır vasıtalı araç, yük taşıyan araç vesaire... İdare kısmına oturduğu zaman şaşırmasın, afallamasın, her şeyi çalıştırabilsin. Neden?

Peygamber Efendimiz atların yarışmasında ve ok yarışmasında meleklerin bulunacağını, bunları severek meleklerin takip ettiğini bildiriyor.

Üçüncüsü, Peygamber Efendimiz, “Evli hanım ile beyi arasındaki latifeleşmede de melekler hazır bulunur.” diyor. Aile muhabbeti içinde latifeleşmek de bu sınıfa giriyor.

“—Bu çeşit eğlence ile adam ve kadın cinsel keyiflerini tatmin ediyorlar. Buradan sevap mı olur?”

Evet! Haramda o arzularını tatmin etselerdi günah olacaktı. Helal yoldan olmasını Allah sevapla mükâfatlandırıyor. Nikâhta, evlilikte bereket ve sevap var. Nikâhsız zina olursa onda büyük günah var. İslâm böyle.

“—Hocam nikâhta da sevap var mı?”

Nikâhta çok sevap var. Karı ile koca arasındaki evlilik işlerinde de sevap var mı? Evet, çok sevap var. Birbirleriyle şakalaşmalarında, latifeleşmelerinde çok sevap var.

Bunların kökü nereye gidiyor?

Ailede muhabbet olacak. Bay ile bayan arasında sevgi olacak. Hanım beyine karşı, bey de

hanımına karşı saygı ve sevgi duyacak. Ailenin içinde yaratılışın, fıtratın icabı olan, insanların neslinin üremesine sebep olan duygular mükemmel bir şekilde tatmin olacak da dışarıda harama göz ucuyla bile bakmayacak. “Vay canına! Şu kadının boyuna bak, selvi gibi.” demeyecek. Gözü pabucunda...

Nakşî Tarikati’nde prensiplerden birisi nedir?

Nazar ber kadem: Gözü pabucunda olmak! Gözünü iyi kollayacak, harama bakmayacak. Tabii, bu başka mânalara da gelebilir; tarikatteki seyr u sülûkuna dikkat etsin, demek de olabilir. O ayrı!

Bu mühim bir meseledir; gözler dışarıda harama bakmayacak. Hepsi nikahla evin içinde olmuş bitmiş olacak.

c. Yalanın Şakası Olmaz

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ الْكُذِبَ يُكْتَبُ كَذِبًا، حَتَّىٰ أَنْ الْكُذِيبَةَ
تُكْتَبُ كُذِيبَةً

(حم. طب. هب. عن أسماء بنت عميس)

RE. 106/2 (*Inne’l-kezibe yüktebü keziben, hattâ enne’l-küzeybete tüktebü küzeybeten.*)
“Yalanın şakası yoktur, yalan olarak defterine yazılır.”

⁴Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.438, no:27511; Taberânî, *Mu’cemü’lKebîr*, c.XXIV, s.155, no:400; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.IV, s.210, no:4821; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IV, s.78, no:6151; Esmâ bint-i Umeys RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.III, s.621, no:8213; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.420, no:6602.

Küçücük bir yalan olsa, defterine küçücük bir yalan olarak yazılır. Hani bazen insan yaptığı yalanın tesiri azdır, mühim değildir diye umursamaz, küçük bir yalan söyler.

Burası *küzeybe* de okunabilir, *kezîbe* diye harekelenmiş ama ism-i tasgîr sîgası ile olabilir. Hattâ (*inne'l-küzeybete tüktebü küzeybeten*) de okunabilir.

Yalanın küçüğü, büyüğü olmaz; küçüğü de, büyüğü de yazılır. Onun için hiç yalan söylenmemeli!

“—Şaka söyledim, Nisan bir şakası yaptım.”

Nisan bir şakası gâvuristandan ithal edilme bir uyduruk, günahlı şakadır.

“—Bugün Nisan bir olduğundan bu yalanı sana söyledim.”

İslâm'da, Nisan birde yalan söylemek serbest değil! Yalan her zaman yalandır. Büyük yalan büyük yalandır, küçük yalancık da küçük yalancık olarak deftere girer ve işin sonu fena olur. Onun için müslüman kale gibi dosdoğru olacak.

“—Hocam! Şaka yaparken nasıl yapacağız?”

Şaka yaparken ciddi şaka yapacaksınız. Yalandan şaka olmaz. Yalanla kurulmuş şaka İslâm'da yoktur. Şaka ciddi olur. Nasıl?

Peygamber SAS Efendimiz akrabasından ihtiyar bir kadına dedi ki:

“—İhtiyarlar cennete girmeyecek.”

Kadıncağыз üzülecek gibi oldu, üzüldü. İhtiyarlar cennete girmeyecekse, kendisi de ihtiyar.

“—Gençleşerek girecek.” dedi. “Cennete civan gibi, nevcivan olarak girecek!” diye müjdeledi.

Öyle! Yalan değil, sözü doğru ama latife yaptı.

Sonra yine yakını olan, sevdiği bir hatuna:

“—Ne o, senin gözünde aklık var.” dedi.

O da, “Ne olmuş gözüme bir hastalık mı gelmiş.” filan diye telaşlandı, ayna aramaya başladı. O zaman dedi ki;

“—Her insanın gözünde bir ak yok mudur?”

Ortası kara, mavi, yeşil veya ela; bir kenarında gözünün akı var... “Senin gözünde ak var.” deyip öyle latife yaptı.

Demek ki hiç yalan söylemeyeceğiz. Şaka yaparken bile ciddi sözler üzerine şaka yapacağız. Latifeyi latif yapacağız. Karşı tarafın hoşuna gitmeyecek bir şekilde şaka olmaz.

“—Öyle bir şaka yaptın ki, neredeyse sekte-i kalpten vefat edecektim. Böyle şaka olur mu?”

Karanlıkta çıkmış da karşısına, çarşafı bürünmüş, eline bilmem ne almış... Adamın yanında ruhsatlı silahı vardır, çeker, korkusundan seni kurşunlar. Öyle şaka mı olur? Şakanın da latif olması lazım!

d. Yusuf AS'ın Fazîleti

Peygamber SAS Efendimiz bu hadîs-i şerifte, eskiden yaşamış peygamberlerden bazısını zikrediyor. Buyuruyorlar ki:⁵

⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.293, no:3116; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.416, no:9369; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.212, no:605; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.116, no:2657; Ebû

إِنَّ الْكَرِيمَ ابْنَ الْكَرِيمِ، ابْنَ الْكَرِيمِ، ابْنَ الْكَرِيمِ
: يَوْسُفُ بْنُ يَعْقُوبَ بْنِ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِمُ
السَّلَامُ؛ وَلَوْ لَبِثْتُ فِي السِّجْنِ مَا لَبِثْتُ ثُمَّ أَتَانِي

الرَّسُولُ أَجَبْتُ؛ وَرَحْمَةُ اللَّهِ عَلَى لُوطٍ، إِنْ كَانَ
لِيَأْوِي إِلَى رُكْنٍ شَدِيدٍ،

إِذْ قَالَ: لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً، أَوْ آوِي إِلَى رُكْنٍ شَدِيدٍ؛
فَمَا بَعَثَ اللَّهُ بَعْدَهُ نَبِيًّا، إِلَّا فِي ذُرْوَةٍ مِنْ قَوْمِهِ

(ت. ك. عن أبي هريرة)

RE. 106/3 (*Inne'l-kerîme'bne'l-kerîmi'bni'l-kerîmi'bni'l-kerîmi*: *Yûsufu'bnü ya'kûbe'bni ishâka'bni ibrahîme aleyhimü's-selâmü*; ve lev lebistü fi's-sicni mâ lebise sümme etâni'r-rasûlü ecebtü; ve rahmetu'llâhi alâ lûtîn, in kâne leye'vî ilâ rüknin şedîdin, iz kâle: Lev enne lî biküm kuvveten, ev âvî ilâ rüknin şedidin; femâ beasa'llâhu ba'dehû nebiyyen illâ fî zirvetin min kavmihî.)

(*Inne'l-kerîme'bne'l-kerîmi'bni'l-kerîmi'bni'l-kerîmi'bni'l-kerîm*) “Hiç şüphe yok ki kerim oğlu kerim oğlu kerim oğlu kerim; (*yûsufü'bnü ya'kûbe'bni ishâka'bni ibrahîm*) İbrahim oğlu İshak oğlu

Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.338, no:5932; Neseî, *Sünenü'lKübrâ*, c.VI, s.369, no:11254; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.X, s.272; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ya'kub oğlu Yusuf'tur." *Salla'llàhu aleyhim ecmaîn.*

Yusuf peygamber güzelliğiyle tanınmıştır. O, İbrahim AS'ın oğlu İşhak AS'ın, onun oğlu Yakup AS'ın neslinden gelmiştir. Yakup oğlu Yusuf'tur.

İbrahim AS kerimdir, İşhak AS kerimdir, Yakup AS kerimdir. Yusuf AS da kerimdir. Kerim oğlu kerim oğlu kerim oğlu kerim Yusuf AS...

Peygamber Efendimiz, (*aleyhimü's-selâm*) diyor, hepsine selâm ediyor. Biz müslümanlar el-hamdü lillâh güzel durumdayız. Cihanda gelmiş, yaşamış, göçmüş bütün peygamberleri biz tanıyoruz. Kâfirler durumlarına ağlasınlar; Allah'ın peygamberlerinden bazısına inanmıyorlar.

Bizim inanmadığımız bir peygamber var mı?

Yok! Hepsine inanıyoruz. Hz. İsa'ya da, Hz. Musa'ya da, Hz. İbrahim'e de, Hz. İşhak'a da, Hz. Ya'kuba da, Hz. Yusuf'a da inanıyoruz. Eğer taraftirlilik yapsaydık "İbrahim Abraham'dır, İşhak İzak'tır, Yakup Yakop'tur, Yusuf da Yasef'tir" diye bunların adını ağzımıza almazdık.

"—Bunlar yahudilerin peygamberleri!" derdik.

Hayır, onlar yahudilerin değil bizim peygamberlerimiz! Çünkü bizim yolumuz İslâm yolu, onların yoluna mutabık. Yahudilerin şimdiki hali, yolu onlara mutabık değil. Onlar, onlardan memnun değildirler. Bu peygamberler şimdiki şaşırmış yahudilerden hoşnut değillerdir.

Biliyorsunuz Yusuf AS hapse girdi.

“—Ne suç işledi de hapse girdi? Suç mu işledi Yusuf AS?”

Aziz’in karısı ve beldenin soylu kadınları Yusuf AS’ı sevdiler, ona âşık oldular. Yusuf AS’a dediler ki; “Gel eğlenelim.” Âşık, mâşuk ile ne yaparsa... Davet ettiler, ısrar ettiler, tehdit ettiler. Yusuf AS kabul etmedi:

رَبِّ السِّجْنِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ

(يوسف: ٣٣)

(*Rabbi's-sicnü ehabbü ileyye mimmâ yed'ünenî ileyh*) “Bunların çağırdıkları günahlı yola gitmektense, hapse girmek daha iyidir yâ Rabbi!” dedi. (Yusuf, 12/33)

Allah’tan hapse girmeyi istedi. Kadınların elinden kurtulmak için... Çünkü Yusuf AS’ın dayanılmaz güzelliği vardı.

İlk önce şehirdeki kadınlar; “Aziz’in hanımı Yusuf AS’ı seviyor.” diye dedikodu yaptılar. Aziz’in hanımı kim? Züleyha Validemiz... Sonra tevbekâr oldu,

Bütün kadınları konağına çağırdı. Filanca vezirin hanımı, filanca soylu kişinin kızı, bilmem kim; bütün kadınları çağırttı. Hepsine iltifat etti, ikramda bulundu. Elma verdi, ellerine bıçak verdi;

“—Buyurun, meyve ikram ediyorum. Soyun, yiyin.” dedi.

Elma kıymetli bir meyvedir. O zaman da öyleydi. Onlar elmayı soyarken Yusuf AS’ı çağırdı:

وَقَالَتْ أَخْرِجْ عَلَيْنَ

(يوسف: ٣١)

(*Ve kàleti'hruc aleyhinne*) “Çık bakalım şunların yanına!” diyor. (Yusuf, 12/31)

Yusuf AS, perdenin arkasından çıkıverince... Tabii boyu güzel, yüzü güzel, huyu güzel, kalbi güzel... Peygamber!.. Kerim oğlu,

kerim oğlu, kerim oğlu, kerim... Hem soyu, hem yüzü, hem hali, hem kalbi, hem inancı güzel... Geliverince, kadınlar afalladılar, şaşırdılar; elmayı soyacakken ellerini doğradılar.

وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ

(يوسف: ٣١)

(*Ve katta'ne eydiyehünne*) “Kadınlar ellerini kestiler.” Elleri kan revan içinde kaldı. Neden?

Onu görünce şaşırdılar, tutuldular, afalladılar. Dediler ki;

Elma filan gitti akıllarından. Kadınlar Yusuf AS'ı, güzelliğini görünce elma yerine ellerini kestiler. *Katta'ne*, tef'il babından, “parça parça ettiler, çok kestiler” demek. Az değil yani, birazcık “Ay!” filan değil. O kadar yani, akılları başlarından gitmiş.

وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا، إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

(يوسف: ٣١)

(*Ve kulne hâşe li'llâhi mâ hâzâ beşeren, in hâzâ illâ melekün kerîm*) “Bu insan değil, yeryüzüne inmiş bir melek! İnsan soyuna benzemiyor, bu ne güzellik!” dediler. (Yûsuf 12/31)

Aziz'in hanımı:

“—İşte beni kınadığınız kişi bu! ‘Gönlünü kaptırmış!’ diye bana dedikodu yaptığınız kişi bu! İşte ben buna gönlümü kaptırdım. Hadi bakalım, siz kaptırmayın da göreyim. Bakın, görün ne kadar güzel!” dedi.

Hepsinin kafası, niyeti bozuldu ama Yusuf AS duasını etti:

“—Yâ Rabbi! Bunlar bana bir şeyler yaptırmak istiyorlar ama ben hapse girmeye razıyım.” dedi.

Onlara muhalefet etti, sert çıktı, karşı çıktı. Rûhî bir takım kaideler vardır, sevgi tatmin olmazsa, şiddetli nefrete dönüşür. “Hayır” deyince bu sefer sinirlendiler, inatlaştılar, kızdılar ve bunu hapse tıktırdılar. Yusuf AS hapsi boyladı. Arada haber de gönderiyorlardı:

“—Uslandın mı, fikrini değiştirdin mi?” diye...

فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ

(يوسف: ٤٢)

(*Felebise fi's-sicni bid'a sinîn*) “Senelerce zindanda kaldı.” (Yusuf, 12/42)

“—Hayır! İstemiyorum, yapmayacağım.” dedi, zindanda kaldı, zindanı tercih etti. Peygamber SAS onu anlatıyor:

(*Ve lev lebistü fi's-sicni, mâ lebise sümme etâni'r-rasûlü ecebtü*) “Eğer Ben onun kadar hapiste olsaydım, hükümdarın davetine icabet ederdim.”

(Yusuf AS hapiste iken hükümdarın rüyasını yorumladı. Yorum hükümdarın hoşuna gitti, Yusuf AS'ın hapisten çıkartılıp kendisine getirilmesini istedi. Fakat Yusuf AS hemen hapisten çıkmadı. Azizin hanımının ve ellerini kesen diğer hanımların ifadesinin alınmasını, iftiraya uğradığının, haksız yere hapsedildiğinin ortaya çıkmasını istedi. Gerçek ortaya çıktıktan sonra hükümdarın yanına gitti. Burada Peygamber SAS Efendimiz, “Ben olsaydım daha fazla cezaevinde beklemezdim, hemen çıkardım.” buyuruyor.)

(*Ve rahmetu'llâhi alâ lûtîn*) Sonra Lût AS'a da Allah'ın rahmeti olsun. (*În kâne leye'vî ilâ rüknin şedîdin*) “Ah! Kuvvetli bir sığınak bulsaydım, ona dayanırdım, sizin elinizden ona sığınırdım.” diye Kavmi kötülük yapmak ve misafirlerine tasallut etmek için geldiği zaman temennide bulundu.

(*İz kâle: Lev enne lî biküm kuvveten, ev âvî ilâ rüknin şedîd*) “Ah! Elimde güç kuvvet olsaydı da size haddinizi bildirebilseydim, canınıza okusaydım veyahut da dayanabileceğim kuvvetli bir sığınak, bir direk, bir arka bulsaydım.” dedi. Desteksiz olduğuna şikâyetlendi.

Lût kavminin tasallut etmek istedikleri, Lût AS'a gelmiş meleklerdi. Meleklerin o kadar güzel olduğunu görünce Lût kavminin, lûtîlik

arzuları galeyana geldi. Onları Lût AS'ın elinden kaçırmak istediler. Onlar dediler ki:

“—Yâ Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz. Korkma, onlar bize bir şey yapamazlar.”

(*Femâ beasa'llâhu ba'dehû nebiyyen illâ fî zirvetin min kavmihi.*) “Ondan sonra Allah, peygamberleri bu âciz duruma düşürmedi. Artık kavimlerinin hâkimi, önderi, yüksek şahsiyetler olarak gönderdi.”

Hani Yusuf AS zindana atıldı. Lût AS'ın kavmi misafirleri kaçırmak, yağmalamak, onlara tasallut etmek için eve hücum ettiler. O durumlar artık olmadı, diye Peygamber SAS bildiriyor.

Buradan benim çıkarttığım ibretler, duygular şunlar:

El-hamdü lillah, biz ne kadarsa Peygamberlerin adedi, hepsine inanmışız. *Amentü bi'llâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rüsulihî...* Peygamberlerin hepsine inanmışız, biz rahatız, el-hamdü lillâh... Allah'ın hak peygamberlerine, sevgili, mübarek, evliyâ kullarına inanmayıp da onlara hasım olanlar dertlerine cayır cayır yansınlar. Yahudiler, hıristiyanlar, budistler, brahmanistler... Ağlasınlar, zırlasınlar, saçlarını, başlarını yolsunlar. Biz hepsine sevgi ve saygı duyuyoruz, AS diyoruz.

Bir de Peygamber Efendimiz'in Yusuf AS'ı sevdiğini çıkartıyorum. Yusuf AS çok güzeldi ama Peygamber Efendimiz ondan daha güzeldi. Peygamber SAS Efendimiz'in her şeyi çok güzel! Cesareti güzeldi, cömertliği güzeldi, vücudunun

yapısı güzeldi, omuzları genişti, dişlerinden etrafa ışık saçılırdı, sözü ve konuşması güzeldi... Her şeyi güzeldi.

Peygamber Efendimiz nedir? (*Seyyidü'l-enbiyâi ve'l-mürselîn*) “Bütün peygamberlerin ve rasullerin serveri, seyyidi, önderi...”

Tabii Peygamber Efendimiz'in silsilesi İbrahim AS'a varıyor; hepimizin dedesi, benim de sizin de... O da çok mübarek bir şahsiyet. Onların hayatlarını öğrenin, muhterem kardeşlerim!

İbrahim AS'ın yaptığı şeyi olur olmaz insanlar yapamaz. Nedir, birkaç tanesini hatırlayalım:

1. Kavminin bütün yanlış inançlarının karşısına tek başına çıktı; “Bu putlara tapmayın. Ben sizin bu putlarınızı parça parça parçalayacağım.” dedi, parçaladı. Koca bir kavme, koca bir devlete hakkı söylemek babında boyun eğmedi, hakkı söyledi. Büyük cesaret!

“—Ateşe atacağız, yakacağız!” dediler, ondan da korkmadı.

Ölmekten de korkmadı. Ateşi yaktılar, içine mancınıkla attılar ama Allah korudu, bir şey olmadı. Bu mühim bir şey!

2. Rüyada oğlunu kesmesi emredildi kendisine, kesmeye kalkıştı. Yapamayız, yapamazsınız; koyun kendinizi... Peygamberlerin rüyaları sıradan rüyalar değildir, vahyin bir çeşididir. Onlar boş rüya görmezler. Çok seviyor, bekliyor, bir evlat istiyordu. Hani sevilmeyen, sakat bir evlat filan değil; çok güzel bir evlâdı kesmeye kalktı. Bu fedakârlığı kimse yapamaz.

Bu fedakârlıktan ibret alın, öteki cesarettten ibret alın.

Allah için hakkı söylemekten korkmayın, korkmayalım. “Ben böyle yüksek yere çıkmışım. Yüksek mertebeden korkmayayım. Önce kendime nasihat edeyim. Hakkı söylemekten korkmayayım.” diyelim. Bir de Allah rızası için fedakârlıklardan kaçmayalım. Evlat kesmek yapacak bir şey değil.

Hız. İbrahim tam keseceği sırada, Allah koç gönderdi ama kesmeye teşebbüs etti.

Profesörlerden bir tanesi diyor ki:

“—Bu ruhsal hastalıktır.”

Ona, “Hz. İbrahim hastalığı” diye isim koymuş. İnsan böyle düşünürse kâfir olur, Allah saklasın. Peygamberler aklî dengeleri olmayan insanlar mı? Senden daha merhametli... İbrahim AS çok merhametliydi.

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ

(هود:75)

(Inne ibrâhîme halîmün evvâhün münîb)
“İbrâhim AS çok gözü yaşlı, çok rikkatli, çok gözü yaşlı, çok halîm bir insandı Çok merhametli bir insandı.” (Hûd, 11/75)

Sen ne sanıyorsun ya aptal adam, şaşkın adam, cahil adam! Herhalde Avrupalılar böyle demiş olmalı. Bir insan, bir baba evladını keser mi? Kesmez! Kesiyorsa ruhsal bakımdan hasta sanıyor. Aptal! Cahil! O peygamber! O, senin

gibi değil!.. Sen onu anlamazsın.

Allah kestirtmedi, o denemek idi... İbrahim AS'ın Allah için fedakârlığını anla.

“—Ben o kadar yapamam!”

Hiç olmazsa paranın kırkta birini ver mübarek, zekâtını bile vermiyorsun, utan! Allah sana kırk tane paket gönderiyor:

“—Bir paketini fukaraya ver!” diyor. “Otuz dokuzu sende kalacak.” diyor, bir tanesini bile vermiyorsun.

Müslüman zengin zekât vermiyor, olur mu? O cömertliği anlamak lazım!

İbrahim AS yalnız başına hiç yemek yememiş. Gidermiş, etraftan insan arar bulurmuş; hep misafirle yemek yemiş. İbrahim AS çok cömertmiş, ibret almak lazım!

Başka nelerinden ibret almak lazım gerektiğini anlamak için peygamberlerin hayatlarını öğrenmek lazım! Güzel yazılmış kısas- ı enbiyâ kitaplarından peygamberlerin hayatını öğrenin. Yusuf AS'ı, Yakup AS'ı, İshak AS'ı öğrenin. Allah onları niçin sevmiş anlayın! Güzel huylarını öğrenin, onları yapın...

e. İnsanların Ahirette Yüzüstü Sürünmesi

Enes RA'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

⁶ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.416, no:3067; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.354, no:8632; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.318, no:359; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.265, no:4279; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.334, no:2566; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.468,

إِنَّ الَّذِي أَمْشَاهُمْ عَلَى أَرْجُلِهِمْ فِي الدُّنْيَا، قَادِرٌ
عَلَى أَنْ يُمْشِيَهُمْ

عَلَى وُجُوهِهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(حم. عبد بن حميد، خ. م. ن. حب. ك. عن أنس)

RE. 106/4 (*İnne'llezî emşâhüm alâ ercühim fi'd-dünyâ, kâdirün alâ en yümşiyehüm alâ vücühim yevme'l-kıyâmeti.*)

(*İnne'llezî emşâhüm alâ ercühim fi'd-dünyâ*)
“Yeryüzünde, dünyada onları ayakları üzere yürütmeye kâdir olan Allah, (*kâdirün alâ en yümşiyehüm alâ vücühim yevme'l-kıyâmeti*) ahirette de cezaları dolayısıyla yüzleri üzere süründüre süründüre yürütmeye kâdirdir.”

Allah CC kıyamet gününde mücrimleri yüz üstü düşürecek, yüzleri üzeri gidecekler. Yüzleri perişan olacak, parça parça olacak.

“—İnsanlar ayaklarıyla yürürken yüz üstü nasıl olacak, yüz üzere nasıl gider?”

Allah her şeye kâdirdir.

Muhterem kardeşlerim!

Akıllı olan insan Allah'a iyi kul olmaya,

no:8782; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.167, no:8631; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.264, no:4278; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.342, no:7220; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.420, no:11367; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.437, no:3517; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.530, no:39524; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.264, no:6259.

Allah'ın sevgisini kazanmaya çalışır. Allah'ın sevgisini kazanmayı düşünmeyen, Allah'ın gazabından korkmayan insanlar çok aptaldır, hepsi çok aptaldır. Çok yanlış bir yol tutturmuş bulunuyorlar. Bu, çok büyük bir aptallıktır.

Siz öyle olmayın! Allah size basiret ihsan etsin, basiretinizi açsın... Hakkı hak olarak görüp uymayı, bâtılı bâtıl olarak görüp ondan korunmayı nasib etsin...

Allah'ın sevgili kulu olmaya, Allah'ın sevdiği işleri yapmaya, Allah'ın sevdiği kullarla beraber olmaya çalışın!

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
06. 10. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

